

TEKST 19

De nazistiske førerskoler

Ungdommen blev uddannet på en række forskellige partiskoler. Den følgende tekst handler om uddannelsen på de såkaldte førerskoler. Forfatteren af teksten er franskmand og besøgte de tyske førerskoler i 1937. Teksten er en artikel fra The Manchester Guardian Weekly, 19. november 1937.

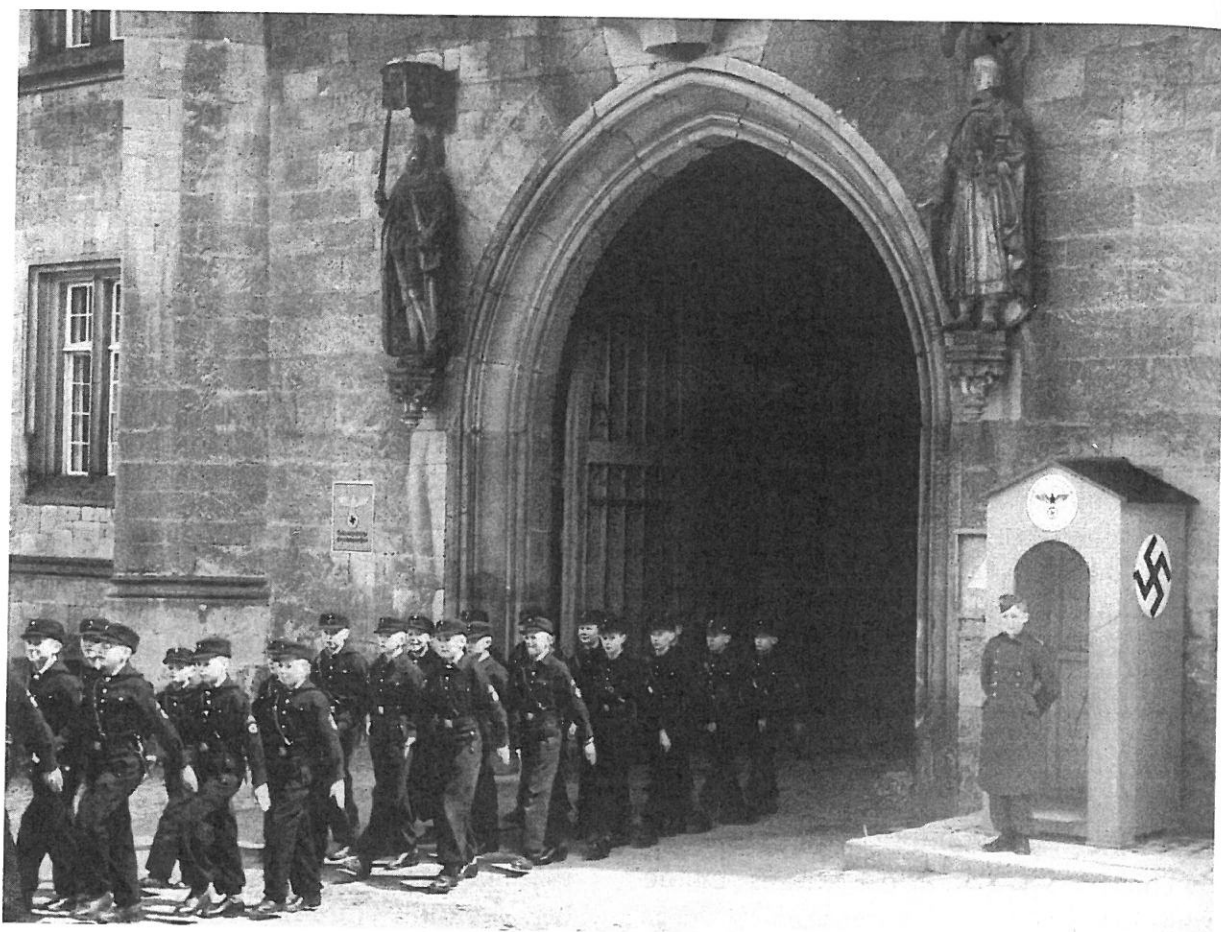
Hver måned udvælges 50 unge medlemmer af S.A., S.S. og Hitler-Jugend til et 3 ugers kursus på hver af de 27 provinsskoler ("Gauschulen"), der ligger spredt rundt om i Tyskland. Således bliver hvert år mere end 16.000 unge tyskere prøvet. Et tusind af dem sendes herefter til de tre førerskoler ("Führerschulen"), hvor de opholder sig i tre år for at blive uddannet som Tysklands fremtidige førerklasse.

Under dette treårige kursus er de unge under stadig observation, og deres egenskaber og karakter iagttages nøjagtigt. Jeg fandt, at disciplin er den mest skattede egenskab. Derefter kommer egnethed for sport, kammeratskab, almindelig karakter og intelligens, fuld beherskelse af de nationalsocialistiske doktriner og færdighed i at tale offentligt. I programmet for provinsskolerne fandt jeg kun lidt udover stram eksercits, sport og studiet af "Mein Kampf", samt forelæsninger, hvor skolens leder kommenterede værket. Disse skoler er anbragt på maleriske steder så langt som muligt fra byerne, i det frie landskab med mulighed for lange ture og marcher. Under sådanne marchture bliver der altid sunget: Hymner til racen, regiment og fædrelandet. Alt er lagt til rette for at indstille de unge på en fremtid i autoritet og byden. Man fortæller

mig, at det aldrig ville falde dem ind at analysere det, de har sunget, eller befatte sig kritisk med regimet. "Og det kalder I opdragelse," sagde jeg, "I laver jo kun muskler, ikke hjerner." "Vi foragter ord og fraser og foretrækker handling," var min ledsagers svar. Det kom ligesom en officiel proklamation.

Krössinsee i Pommern, Sonthofen i Bayern og Vogelsang i Rhinlandet er de tre store førerskoler, hvor partiets elite gennemgår deres tre års træning. Vogelsang, den nyeste af de tre, rejser sig fra toppen af et højdedrag ca. 40 km fra Aachen. Ved foden af højdedraget ligger en af disse små søer, som er så talrige i denne skov- og bjergegn. Inden jeg nåede op til den monumentale indgangsportal, der står over vejen som en triumfbue, så jeg grupper, der eksercerede til fods eller til hest. En hjelmklædt skildvagt med oppløst bajonet hentede den vagthavende officer, der omhyggeligt undersøgte mine akkreditiver og omsider gav mig adgang til klosterparken. Thi det hele mindede mig om et kloster – ganske vist med visse moderne ejendommeligheder. En kilometerlang vej med træbarakker ved siden ledte op til borgen, en vældig stenbygning af rå kvadrer. Et højt fæstningstårn understregede hele bygningsværkets massivitet. Alting var sobert, rent og i god orden.

Jeg må tilstå, at jeg var meget spændt på at møde de mænd, der var sat til at opdrage de chefer, som skal opretholde og udbygge Tysklands sociale bygning. Den første overraskelse. Jeg ventede at se en skikkelig dørvogter, i stedet for mødte jeg en ny skildvagt med oppløst bajonet. Et par officerer til, og jeg var på borgen ledsaget af en af lederne.

Den tyske ungdom blev uddannet på en række forskellige partiskoler. Her en kolonne drenge på march på en af de såkaldte Napola-skoler.

Alting derinde var i kolossale dimensioner. En mægtig indre gård, en spisesal til mindst 1.000 personer og et stort bibliotek. Biblioteket indeholdt kun nationalsocialistisk litteratur, geografier og statistikker, og alt, ord og billeder, omhandler den rene germanske race. Det er værd at erindre sig, at det vigtigste formål med de tre års uddannelse er at bibringe de fremtidige førere et fyldigt kendskab til racevidenskab, "Rassenkunde". Under det lange ophold forekommer der ingen andre religiøse højtideligheder end hymnerne til "Blut und Boden", blodet og jorden. Her er de officielle tekster:

"Hvorfor søge Gud i et fremmed land under cypresser og palmer, når Han åbenbarer sig så vidunderligt i vore egne omgivelser. Det er i rækken af vore marschaller, at Gud har vist sig for os. I blodet og jorden har Gud givet os de to kilder, hvorfra alt har sit udspring. Den, der nægter blodets og jordens hellighed, fornægter Gud."

På den måde ledes disse mærkelige munke fra kristendommen over til dyrkelse af blodet, jorden, naturen. Gymnastik erstatter morgenbønnen og eksercits messesangen. Alle disse fysiske øvelser forbereder utvivlsomt krigens apoteose (: forherligelse).

Det sagde jeg til den officer, som ledsagede mig. Han mente, at jeg som franskmand overdrev alting. "Vi er ikke soldater," gentog han atter og atter.

"Det er muligt, men I ligner soldater." Jeg pegede på nogle khakiklædte mænd med sodaterstøvler og hjelme, som hilste, idet de gik forbi. I dette kloster løftes hånden ikke til en mild, velsignende hilsen. En hurtig bevægelse, der skyder armen i vejret, ledsaget af et smældende "Heil Hitler" udgør en slående modsætning til den gamle mumlen: "Broder, vi skal alle dø."

Jeg gik videre med min fører. Jeg så små barakker, hver med hundrede rene og jævnt møblerede celler for disse verdslige munke. Jeg så alle omgivelserne, men fik ikke meget at vide om meningen med det hele.

"Sig mig, hvad lærer I dem?"
"Rassenkunde."

Jeg gik op i foredragssalen, der som alt andet på borgen er af vældige dimensioner. For enden af denne lange sal er der en lille forhøjning, hvorfra skolens leder taler til de unge gennem en højttaler. Til højre for talerstolen hænger der et tæppe ned fra loftet. Når

dette tæppe drages til side, afsløres det allerhelligste. Omgivet af hagekorsflag og med en baggrund af hvide sten, hvor navnene på de dræbte fra Münchner-kuppet er indhugget, står der en statue. Det er en 2,4 m høj mand, muskuløs og kraftig, hilsende med løftet højre arm. Han er den typiske "Arier", "Homo Germanicus" – den nye Gud, i hvis billede tyskeren beundrer og elsker sig selv.

Jeg forlod Vogelsang dybt skuffet over den tomhed, som præger undervisningen og fuld af bange anelser om den fremtid, som måske vil komme til at ligge i disse fanatikeres hånd. Da jeg gik tilbage til min vogn, hørte jeg lyden af taktfast march. I upåklagelig fysisk form, i tunge støvler og med uniformshuen bag i nakken vendte Tysklands fremtidige førere fra eksercitsen tilbage til deres barakker. En to – en to, de rejste støvskyer efter sig, medens de hamrede af sted på vejen henimod os. Jeg lyttede til de muntre sange, som gav genlyd i bakkerne. De gik hurtigt forbi, men jeg fik lige fat på disse strofer:

"Und wenn die Handgranate kracht,
das Herz uns im Leibe lacht".